

РЕШЕНИЕ

№ 349

гр. София, 20.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 75 състав,
в публично заседание на 15.11.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Силвия Житарска

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **5855** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 118, ал. 3 от КСО вр. чл. 145 и сл. от АПК.

Образувано е по жалба на Т. Д. А., ЕГН [ЕГН], в качеството ѝ на законен представител на А. А. Д., ЕГН [ЕГН], чрез процесуалния си представител адв.П. Й. П. против Решение № 2153-21-94/07.04.2021 г. на Директора на ТП на НОИ-С., с което е оставена без уважение жалбата ѝ срещу Разпореждане № [ЕГН]/84/06.11.2020г. на длъжностното лице по "ПО" в ТП на НОИ - С., с което на основание чл.96, ал.1, т.2 от КСО е прекратена, считано от 28.11.2017г. получаваната наследствена пенсия за инвалидност поради общо заболяване по чл.74 КСО от наследодателя А. Л. Д.. С разпореждането е постановено да се събере надвзетата сума от лицето, на основание чл.114, ал.1 от КСО.

Жалбоподателят твърди, че решението е незаконосъобразно, поради неправилно приложение на материалния закон и в противоречие с целта на закона. Според него забраната, разпоредена в чл. 31, ал. 2 от НПОС за получаване на пенсия от родените родители в случаите на осиновяване, се отнася единствено до института на пълното осиновяване. Излага подробни доводи, че предприетото в конкретния случай непълно осиновяване, преценено в аспекта на разпоредбата на чл. 102 от СК, сочи категорично на основателност на жалбата. Позовава се на обстоятелството, че текстът на чл.31, ал. 2 от НПОС не е съобразен с изменената регламентация на СК от 2000 г., както и че дословно преповтаря разпоредбата на чл. 67, ал. 2 от ППЗП (отм.); , която като приета през 1958г. е съобразена само със законодателството в този период, а то не припознава различия в осиновяването. Поради изложените съображения моли съда да

отмени оспореното решение.

В съдебно заседание жалбоподателят редовно призован, се представлява от представител по пълномощие, упълномощен от законния представител, който поддържа жалбата. В заседанието моли съда да я уважи. Претендира присъждане на сторените в производството разноски.

Ответната страна, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и моли съда да я отхвърли като неоснователна. В писмени бележки излага подробни съображения за това.

Съдът, като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, становищата на страните и съобрази приложимия материален закон, намира за установено от фактическа страна следното:

Видно от съдържащите се в пенсионната преписка доказателства, детето А. А. Д. е наследник (дъщеря) на починалия на 27.04.2015г. А. Л. Д. – неин баща.

Със Заявление за отпускане вх. № 2115-21-449/11.04.2017г. жалбоподателката, като пълномощник на майката на А. Д. поискала от ТП "НОИ" – С. да ѝ бъде отпускната наследствена пенсия за инвалидност. С Разпореждане № [ЕГН]/05.05.2017г., издадено от Ръководителя на "ПО" в ТП на НОИ – С. - град (л.52), на А. А. Д. е отпускната наследствена пенсия за инвалидност, поради общо заболяване по чл. 74 от КСО от А. Л. Д., починала на 27.04.2015 г., считано от 11.04.2017 г., по чл. 81, ал. 1, 2 от КСО.

С Решение № 7777 от 20.11.2017г., постановено по гр. дело № 9760/2017 г. по описа на СГС, VI- ти брачен състав (л.59-61), е допуснато непълно осиновяване на малолетното дете А. А. Д. от Т. Д. А., при условията на чл. 102 СК. Със същия съдебен акт е постановено в съставеният акт за раждане на А. Д. да се впише от [община], молителката Т. Д. А. като нейна майка. Въз основа на съдебното решение е издадено ново Удостоверение за раждане на А. А. Д., в което е отразено като нейна осиновителка Т. Д. А., при запазени майка Д. К. К. и баща А. Л. Д. /л.74/

С Решение № 3376 от 05.06.20г., постановено по гр. дело № 12515/2019 г. по описа на СГС, V- ти брачен състав (л. 62-64), е допуснато пълно осиновяване на малолетното дете А. А. Д. от Т. Д. А., при условията на чл. 101 СК. Със същия съдебен акт е постановено да се състави от Столична община, Район "М." нов акт за раждане на детето, в който осиновителката Т. Д. А. да се впише като неин родител, като името на детето да бъде А. А. Д..

Въз основа на съдебното решение е издаден нов Акт за раждане № 0930 от 19.08.2020г., видно от приложеното по делото Удостоверение за раждане №[ЕГН] (л.58). В същото са отразени имената на малолетното дете – А. А. Д., с дата на раждане - 03.04.2012г., с майка – осиновителката Т. Д. А., без да е отразено името на бащата.

След допуснатите осиновявания, с уведомление вх. № Ц 1029-21-6785 от 22.10.2020г. в ТП на НОИ С.-град, Т. А. представила Решение № 7777/20.11.2017 г. на Софийски градски съд и Решение № 3376/05.06.2020г. на СГС.

С оглед представените Решения, касаещи осиновяването на А. Д. е постановено разпореждане № [ЕГН]/84 от 06.11.2020г. от длъжностното лице "ПО", с което е прекратена от 28.11.2017г. наследствената пенсия за инвалидност, поради общо заболяване на А. А. Д. и е постановено надвзетата пенсия да се събере от лицето съгласно чл. 114, ал. 1 от КСО. Съобразно мотивите на разпореждането, непълното осиновяване на детето се явява отрицателна представка за правото му на наследствена пенсия, тъй като съгласно чл. 31, ал. 2 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж

(НПОС) при осиновяване осиновените деца нямат право на пенсия от родените си родители и обратно, освен в случаите, когато родителят на осиновените, е съпруг на осиновителя.

Разпореждане № [ЕГН]/84 от 06.11.2020г. на длъжностното лице "ПО" е надлежно връчено на ръка на 11.02.2021г., като с жалба вх. № 2175-21-248/09.03.2021 г. (л.69-73), депозирана от Т. Д., в качеството ѝ на законен представител на малолетната А. Д., е оспорено по административен ред пред ръководителя на ТП на НОИ С. – град, по реда на чл. 117 КСО.

С обжалваното в настоящото производство Решение № 2153-21-94/07.04.2021г., издадено от Директора на ТП– НОИ С.- град, е оставена без уважение жалбата на Т. Д. А., в качеството ѝ на законен представител на А. Д. срещу Разпореждане № [ЕГН]/84 от 06.11.2020г. на длъжностното лице "ПО", като неоснователна. За да постанови решението си, административният орган е посочил нормата на чл. 9б, ал. 1, т. 2 от КСО, съгласно която пенсията се прекратява, когато детето навърши възрастта, до която може да я получава, или е осиновено, както и на разпоредбата на чл. 31, ал. 2 от НПОС, според която се лишават осиновените лица от право на пенсия от родените им родители, освен в случаите, когато родителят на осиновения е съпруг на осиновителя. Посочено е в решението, че безспорно е установено, че по отношение на А. А. Д. е налице непълно осиновяване от Т. А., съгласно Решение №777/20.11.2017г. на СГС, влязло в законна сила на 28.11.2017г., поради което не е налице изключението в чл. 31, ал. 2 от НПОС и настъпването на което е основание за прекратяване на наследствената пенсия, отпусната от рождения родител А. Л. Д..

По делото е представена административната преписка, както и са приети представени от жалбоподателя писмени доказателства.

От представеното удостоверение за наследници на бащата на детето А. Д. се установява, че негови наследници са А. А. Д. –дъщеря.

При изложената фактическа обстановка, съдът формира следните правни изводи:

По допустимостта:

Жалбата е депозирана от активно процесуално легитимирано лице, чиито права и законни интереси са засегнати от оспорения административен акт. Субективното право на оспорване е реализирано в рамките на законоустановения 14- дневен преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК /решението е връчено на 26.05.2021 г., а жалбата е в АССГ на 08.06.2021г./ Правата на жалбоподателя, поради констатираната малолетност са упражнени от неговия законен представител Т. Д. А., видно от Решение № 3376/05.06.2020г. на Софийски градски съд, чрез редовно ангажирания процесуален представител.

Предвид установеното представителство, жалбата е процесуално допустима и подлежи на разглеждане по същество.

Оспорения административен акт е издаден от компетентен орган, в законоустановената форма, мотивирано е и е постановено при спазване на процесуалноправните предпоставки за издаването му.

Не е спорно между страните, че с Разпореждане № [ЕГН] от 05.05.2017г. на Ръководител "ПО" (л.52), на А. А. Д. е отпусната наследствена пенсия за инвалидност, поради общо заболяване по чл. 74 от КСО от А. Л. Д., починал на 27.04.2015 г., считано от 11.04.2017 г., по чл. 81, ал. 1, 2 от КСО, както и че с Решение № 7777 от 20.11.2017г., постановено по гр. дело № 9760/2017г. на СГС, е допуснато непълно осиновяване на малолетното дете А. Д. от Т. Д. А., при условията на чл. 102

СК, като изрично е посочено в диспозитива на решението, в акта за раждане последната да се впише като майка на детето.

Нито в разпореждането, с което се прекратява отпусната наследствена пенсия на детето А., нито в Решението постановено по жалба срещу Разпореждането, е коментирано пълното осиновяване да малолетната А. Д.. В двата акта е посочено само като факт, като е записано съдебното решение, с което е постановено този вид осиновяване. За да се постановят и двата акта в мотивите е обсъждано единствено непълното осиновяване, с оглед началната дата от прекратяване на отпусната на малолетната А. наследствена пенсия.

С оглед изложената фактическа обстановка, съдът намира, че оспореното решение е постановено в несъответствие с целта на закона и при неправилно приложение на материалния закон.

Грамотическото тълкуване на нормата на чл. 31, ал. 2 НПОС действително установява че при осиновяване осиновените деца нямат право на пенсия от рождените си родители и обратно, освен в случаите, когато родителят на осиновения е съпруг на осиновителя, т. е. че е налице само едно изключение, при което осиновените деца имат право на пенсия от рожден родител и то е при осиновяване от съпруг на родител, каквато хипотеза не е налице в настоящия казус. Осиновяването, като правопрекратяващ факт е посочено и в разпоредбата на чл. 96, ал. 1, т. 2 КСО, съгласно която правото на пенсия се прекратява, когато детето е осиновено. И в двете норми законодателят е използвал общия термин осиновяване. Тези норми са изцяло съобразени с Тълкувателно решение № 79 от 14. XI. 1969 г. на Общото събрание на ГК на ВС, съгласно което осиновеният няма право на наследствена пенсия от рождения си родител. Според чл. 54 и чл. 55 от СК/отм., приет 22.03.1968 г. /, по съгласие между лицата, посочени в чл. 51, ал. 1, както и когато осиновеният е дете на неизвестни родители или е оставен в обществено заведение със съгласие за осиновяване, между осиновителя и неговите роднини, от една страна, и осиновения и неговите низходящи, от друга, възникват права и задължения като между роднини по произход, а правата и задълженията между осиновения и неговите низходящи, от една страна, и роднините им по произход, от друга, се прекратяват. Според чл.55 от СК /отм., приет 22.03.1968г./, в останалите случаи правата и задълженията между осиновения и неговите низходящи, от една страна, и роднините им по произход, от друга, се запазват, а права и задължения като между роднини по произход възникват само между осиновителя, от една страна, и осиновения и неговите низходящи, от друга. В този случай родителските права и задължения преминават върху осиновителя, а рожденият родител не наследява осиновения. Анализът на гореизложената регламентация сочи на извод, че Тълкувателно решение № 79 от 14. XI. 1969 г. на Общото събрание на ГК на ВС, съгласно което осиновеният няма право на наследствена пенсия от рождения си родител, е постановено при действието на нормоустановено различие между двата института на осиновяването. Тоест, въпреки регламентираното диференциране, правото на наследствена пенсия при осиновяване е санкционирано по арг. тълкувателното решение винаги, без значение от вида на осиновяването. Внимание в тази връзка следва да се обърне на мотивите на тълкувателното решение, съобразно които " Съгласно § 67, ал. 3 ППЗП "осиновените деца нямат право на пенсия от рождените си родители... ". При тази изричност на разпоредбата не може да се приеме, че тя се отнася само до единия вид осиновявания, а именно до осиновяванията с пълно прекъсване на родственията отношения между

осиновения и неговите рождени родители. Наистина разпоредбата е създадена по време, когато нашето законодателство познаваше само такъв вид осиновяване. Обстоятелството обаче, че след създаване на втория вид осиновяване осиновяването с непълно прекъсване на родствените отношения между осиновения и рождените му родители, разпоредбата на § 67, ал. 3 ППЗП бе запазена в същата ѝ редакция, показва, че настъпилата промяна в семейното право не е била съпроводена с промяна в пенсионното право. Не може да се приеме, че такава промяна е настъпила мълчаливо и че само поради законодателен пропуск не е намерила отражение в редакцията на § 67, ал. 3 ППЗП.

Както бе посочено по-горе, несъмнено пенсията се прекратява, когато детето е осиновено /чл. 96, ал. 1, т. 2 КСО/, тъй като при осиновяване осиновените деца нямат право на пенсия от рождените си родители и обратно, освен в случаите, когато родителят на осиновения е съпруг на осиновителя /чл. 31, ал. 2 от НАРЕДБА за пенсиите и осигурителния стаж/.

По делото е установено, че осиновяването е било извършено след смъртта на бащата. Пенсионните органи, обаче не са обърнали внимание на важния за спора факт, че осиновителката Т. А. и починалият баща на осиновеното дете А. Д., преди неговата смърт, са били във фактическо съжителство и че детето от самото раждане е отглеждано нея и бащата А. Д.. Отделно от това, в случая не е налице промяна след осиновяването, по отношение на бащата на детето. Бащата на А. и след непълното осиновяване остава такъв. Това изрично е посочено и в изданието дубликат на удостоверението за раждане /л.74/.

При това положение, неправилно е прието от решаващия административен орган, че детето губи наследствената пенсия от баща си от 28.11.2017г. И това е така, тъй като не е налице друг осиновител заместващ бащата, а само такъв заместващ нейната майка. В настоящия случай фактът на непълното осиновяване не може да има правоизключващо действие относно съществуването на правото на наследствена пенсия за А. Д. и разпореждането за прекратяването ѝ от 28.11.2017г. е незаконосъобразно. С оглед на изложеното, актовете на пенсионните органи следва да бъдат отменени поради неточно прилагане на материалноправни разпоредби и несъответствие с целта на закона, т. е. при основанията по чл. 146, т. 4 и т. 5 от АПК. Следва отмяната им от съда, като при усл. на чл. 173, ал. 2 от АПК преписката следва да се върне на административния орган за ново разглеждане при спазване на дадените указания по приложението на закона.

Предвид основателността на жалбата и на осн. чл. 143, ал. 1 от АПК в полза на жалбоподателите съдът присъжда деловодни разноски в размер на 490,00 лв., от които държавна такса 10, 00 лв. и адвокатско възнаграждение - 480, 00 лв., платими от ответника.

Водим от гореизложеното и на осн. чл. 173, ал. 2 АПК вр. с чл. 118, ал. 2 КСО, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Т. Д. А., ЕГН [ЕГН], в качеството ѝ на законен представител на А. А. Д., ЕГН [ЕГН], чрез процесуалния си представител адв.П. Й. П. против Решение № 2153-21-94/07.04.2021 г. на Директора на ТП на НОИ-С., с което е оставена без уважение жалбата ѝ срещу Разпореждане № [ЕГН]/84/06.11.2020г. на длъжностното лице по "ПО" в ТП на НОИ - С., с което на основание чл.96, ал.1, т.2 от КСО е

прекратена, считано от 28.11.2017г. получаваната наследствена пенсия за инвалидност поради общо заболяване по чл.74 КСО от наследодателя А. Л. Д.

ВРЪЩА преписката на административния орган за произнасяне при спазване на дадените указания по тълкуването и прилагането на закона.

ОСЪЖДА ТП на НОИ С.-град да заплати на Т. Д. А., ЕГН [ЕГН], в качеството ѝ на законен представител на А. А. Д., ЕГН [ЕГН] направените съдебни разноси общо в размер на 490, 00 лв., от които държавна такса 10, 00 лв. и адвокатско възнаграждение - 480, 00 лв.

Решението може да се обжалва пред ВАС в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на преписи от същото.

СЪДИЯ: